

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 09/10/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 5

KHUYẾN KHÍCH MỌI NGƯỜI XEM TRỌNG NHÂN SINH

“*Xem trọng nhân sinh*” là chúng ta xem trọng đời sống của mình. Chúng ta xem trọng đời sống của mình không phải chúng ta lo lắng, cung phụng cho đời sống mà chúng ta biết rằng, thời gian của sinh mạng là vô cùng quý giá, chúng ta phải dùng thời gian quý giá này để tu hành, để hy sinh phụng hiến vì chúng sanh. Hôm qua, Hoà Thượng nhắc nhở chúng ta, sinh mạng là vô thường, cái khổ của luân hồi là rất đáng sợ. Những tên tội phạm trước khi phạm tội thì họ không hề biết sợ nhưng khi họ sắp bị đưa ra pháp trường thì họ khiếp sợ, họ cảm nhận được sự quý giá của từng giây phút trong sinh mạng. Theo chính sách nhân đạo, tử tù trước khi bị tử hình sẽ được ăn một bữa ăn có mười món ăn nhưng trong bữa ăn cuối cùng đó họ không thể nuốt được vì họ quá hoang mang, khiếp sợ, họ không biết sau khi chết họ sẽ đi về đâu, tương lai mờ mịt, lương tâm của họ cắn rứt.

Thời trước, Ngài Bảo Chí Công đã luôn xem mình như một người tử tù. Một lần, nhà vua mời Ngài đến xem cung tần mỹ nữ múa hát, mọi người đều cảm thấy các tiết mục biểu diễn rất hay. Nhà vua hỏi Ngài Bảo Chí Công, Ngài thấy màn biểu diễn của cung tần, mỹ nữ có hay không thì Ngài Bảo Chí Công nói Ngài không biết. Nhà vua cảm thấy rất thắc mắc vì khi tiết mục diễn ra, Ngài Bảo Chí Công ngồi ngay cạnh nhà vua. Ngài Bảo Chí Công tâm với nhà vua, ngày mai để các cung tần, mỹ nữ biểu diễn lại tiết mục đó và cho một tử tù đến nghe, người tử tù sẽ đội trên đầu một thau nước, điều kiện là nếu người tử tù không làm giọt nước nào bắn ra ngoài thì người tử tù sẽ được thoát án tử, nếu có giọt nước nào bắn ra ngoài thì người tử tù sẽ phải chịu y án. Ngày hôm sau, sau khi tiết mục ca múa hát kết thúc, vua hỏi người tử tù là người tử tù có thấy tiết mục của các cung tần, mỹ nữ hay không thì người tử tù nói, hẳn phải tập trung bê chậu nước để giữ sinh mạng nên không có tâm cảnh để xem. Lúc này, nhà vua mới hiểu tâm cảnh của Ngài Bảo Chí Công, Ngài Bảo Chí Công mỗi niệm đều muốn thoát ly sinh tử nên mỗi niệm Ngài đều không dám lơ là. Chúng ta phải trân trọng thời gian sống để chúng ta có thời gian làm những việc cần làm, chúng ta thay đổi tập khí, tinh tấn tu hành, làm việc lợi ích chúng sanh.

Hôm qua, tôi ra Hà Nội, tôi đến gặp một gia đình, cô chủ nhà là hiệu trưởng một trường công, ngôi trường công đó có hơn 1200 học sinh, cô tha thiết xin chồng để mở trường học để tiếp nối sứ mạng làm nhà giáo của mình. Cô đã hơn 60 tuổi nhưng

hôm qua, cô đã khóc như một đứa trẻ để xin chồng mở trường học, người chồng rất hoan hỷ đồng ý. Hai vợ chồng cô chưa từng học Phật, trước đây, người chồng chưa đồng ý để cô mở trường nhưng khi họ gặp được hệ thống, họ vô cùng cảm xúc với những chương trình của chúng ta. Hai vợ chồng nói, trước đây họ nghĩ rằng, đến tuổi về hưu thì họ sẽ về nghỉ ngơi nhưng họ cảm thấy nếu như vậy thì cuộc đời sẽ rất buồn chán nên họ mong muốn tiếp tục cống hiến cho cộng đồng, cho xã hội. Đây là họ đã biết trân trọng nhân sinh, không để nhân sinh trải qua một cách vô ích. Ngôi nhà của họ là một biệt thự 5 tầng rất đẹp, họ muốn chuyển ngôi nhà thành một trường học. Nếu họ dùng ngôi nhà đó làm nơi để mọi người hưởng thụ, cuối tuần con cháu về đó nấu nướng, sát sanh thì việc này sẽ không có ý nghĩa.

Nếu chúng ta dùng tiền để đi du lịch khắp nơi thì chúng ta vẫn sẽ luôn cảm thấy tâm hồn trống trải. Chúng ta có danh vọng, địa vị, tiền tài nhưng chúng ta vẫn cảm thấy trống trải vì chúng ta không có niềm vui trong nội tâm. Niềm vui từ bên ngoài, từ những sự kích thích, sự thỏa mãn “*năm dục sáu trần*” là niềm vui không chân thật, không giúp nội tâm chúng ta an tĩnh. Nội tâm chúng ta không an tĩnh thì chúng ta không thể chân thật có niềm vui. Chúng ta càng thỏa mãn “*năm dục sáu trần*” thì nội tâm chúng ta càng trống trải. Người thỏa mãn “*năm dục sáu trần*” giống như người khát nước mà đi uống nước biển, chúng ta càng uống càng khát.

Có những người chỉ có một vợ hay một chồng nhưng họ vẫn không cảm thấy thiếu, có những người có nhiều vợ, nhiều chồng nhưng họ vẫn cảm thấy chưa đủ. Có những vị vua có hàng ngàn cung tần, mỹ nữ nhưng dục vọng của họ cũng không thể thỏa mãn. Chúng ta đã thỏa mãn được dục vọng của chính mình chưa hay chúng ta vẫn cảm thấy thiếu? Nếu chúng ta cảm thấy thiếu thì đó là do nội tâm chúng ta bất an. Tự tánh của chúng ta vốn dĩ là thuần tịnh, thuần thiện, nếu chúng ta không trở về với tự tánh thì chúng ta luôn cảm thấy thiếu. Trước đây, tôi cũng từng chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, tôi vẫn luôn tìm cầu nhưng tôi luôn cảm thấy trống trải, cảm thấy những hoàn cảnh, nơi chốn, việc làm đó không phải là của mình. Chúng ta phải xem trọng thời gian của sinh mạng, chúng ta đừng để thời gian sinh mạng trôi qua vô ích trong khi chúng ta có thể làm được rất nhiều việc vì chúng sanh.

Người thế gian nói: “*Hổ chết để da, người chết để tiếng*”. Chúng ta làm không phải để được lưu danh thiên cổ mà chúng ta làm để mang lại lợi ích thiết thực cho thế gian. Người thế gian muốn lưu danh thiên cổ nên họ không thể thoát khỏi luân hồi. Chúng ta chân thật hiểu được giá trị lời dạy của Phật, của Thánh Hiền nên chúng ta nỗ lực để mọi người cũng được tiếp nhận để hiện tại, họ cũng có thể hạnh phúc, an vui, tương lai được thoát khỏi sinh tử luân hồi hay có thể trở thành Thánh Hiền.

Hòa Thượng nói: “*Có những người tâm thái cầu học rất kém, không có tâm chân thành, khẩn thiết. Người có tâm chân thành, khẩn thiết thì chỉ cần một vài câu nhắc nhở thì họ đã cải đổi được nhân sinh. Tâm chúng ta chân thành, khẩn thiết*”

thì chúng ta sẽ thông đạt đạo lý, chân tướng sự thật, chúng ta thông đạt rồi thì chắc chắn chúng ta sẽ làm được!". Khi tôi nghe Hòa Thượng nói một câu thì tôi đã hoàn toàn chuyển đổi, Hòa Thượng nói: ***"Chúng ta vì thương chúng sanh nên chúng ta không nỡ ăn thịt chúng sanh!"***. Sau khi nghe lời này của Hòa Thượng, tôi đã tuyên bố với gia đình là tôi sẽ ăn chay. Ban đầu mọi người không tin là tôi có thể làm được vì khi đó tôi có rất nhiều tập khí xấu ác. Người khác không tin thì chúng ta kiên trì làm trong một tháng, một năm, nhiều năm thì mọi người sẽ dần tin. Mạng người vô thường, một ngày trôi qua, một giờ trôi qua là mạng sống của chúng ta đã ít đi một ngày, một giờ. Tâm chúng ta đầy vọng tưởng, chấp trước nên chúng ta không thể thoát khỏi luân hồi sinh tử. Nếu chúng ta nhận biết được sự quý giá của sinh mạng thì chúng ta sẽ làm một cách quyết liệt, mạnh mẽ.

Chúng ta xem những phim tư liệu về Bác, trên vai Bác cầm một cành cây để phơi áo, bước chân của Bác rất dài, hình ảnh của Bác như nhắc nhở chúng ta phải tranh thủ từng giây, từng phút của nhân sinh. Hôm qua, tôi ngồi số ghế 35D, rất nhiều người ngồi phía trước tôi, khi máy bay hạ cánh, sau khi ra ngoài, tôi là người đi đầu tiên, một bước của tôi bằng hai bước của người khác, tôi biết mọi người đang đi xe đến đón nên tôi không muốn mọi người phải chờ. Khi xe đến, tôi bước lên xe luôn mọi người không phải chờ tôi một phút nào. Thời gian của sinh mạng rất quý giá chúng ta không được để thời gian này uổng phí, chúng ta đừng để người khác phải chờ chúng ta. Chúng ta tổ chức lễ tri ân rất trang trọng, nghiêm túc nhưng mọi người thường đến trễ đây là mọi người đã lãng phí thời gian trong sinh mạng của chính mình và người khác. Nếu chúng ta đến trễ thì chúng ta không tạo được phước báu mà chúng ta còn lãng phí phước báu.

Khu chúng ta tổ chức lễ tri ân ở thành phố Vinh, chúng ta phải lùi thời gian tổ chức xuống thành 2 giờ vì quá nhiều người đến trễ. Trong những chương trình sau chúng ta nhất định sẽ tổ chức đúng giờ, nếu có một người đến thì chúng ta cũng tổ chức, chúng ta không làm lãng phí thời gian của những người đã đi sớm. Nếu chúng ta làm lãng phí thời gian của người đến sớm thì vô tình chúng ta cũng trở thành người bất tín.

Sáng hôm qua, tôi dậy học đúng giờ mặc dù hôm trước, tôi phải làm rất nhiều việc, sau khi học xong tôi nấu ăn sáng để mọi người cùng ăn. Tôi nấu canh bằng rau có sẵn ngoài vườn, nắm đông cô hôm trước ăn thừa tôi đã cất vào ngăn đá để hôm nay có nắm dùng. Sau đó, tôi mời mọi người uống cà- phê, trà. Ngay sau khi tôi ra đến Hà Nội, tôi đến thăm nhà của hai vợ chồng, ăn trưa xong chúng tôi cùng lên Sơn Tây thăm vườn rau, thăm nơi các con học tập, cùng mọi người ăn đậu, uống nước đậu. Buổi chiều, tôi nấu chè mời mọi người. Cả một ngày tôi không nghĩ đến *"danh vọng lợi dưỡng"* mà chỉ nghĩ làm thế nào để lợi ích cho mọi người. Nếu buổi sáng chúng tôi ăn sáng ở bên ngoài thì sẽ tốn kém và thức ăn chưa chắc đã đảm bảo. Khi ở Vinh, tôi không chờ mọi người nấu cơm mà tôi tự nấu các món ăn, khi tôi đến ăn cơm ở các trường, tôi mang theo thức ăn để mời các cô, tôi làm bằng tâm chân thành, yêu thương, không có

bất cứ vọng tưởng nào nên các món đều ngon. Tôi không làm vì để được mọi người khen, tôi làm để phục vụ mọi người, chúng ta phục vụ mọi người cũng chính là chúng ta phục vụ mình. Chúng ta đang lãng phí rất nhiều thời gian của sinh mạng bởi chúng ta lười biếng, chệnh mảng.

Hòa Thượng nói: “**Tổ Ấn Quang từng dạy, một phần tâm thành kính thì được một phần lợi ích, mười phần tâm thành kính thì được mười phần lợi ích**”. Chúng ta phải thành kính đối với nhân sanh, với mọi sự, mọi việc xung quanh chúng ta. Chúng ta phải làm mọi việc với tâm thành kính. Trước đây, có một người khi nào gặp tôi là anh ta quỳ lạy, tôi bảo anh ta đừng làm những việc vô ích như vậy. Một lần, khi tôi đang lau nhà thì anh ta dành làm với tôi, lau xong anh ta để khăn ra sau nhà, tôi lại phải rửa chậu, giặt khăn và mang phơi.

Chúng ta phải làm mọi việc bằng tâm thành kính. Chúng ta khởi được một phần tâm thành kính thì chúng ta có một phần lợi ích, chúng ta khởi được mười phần tâm thành kính thì chúng ta có mười phần lợi ích. Pháp sư Định Hoằng nói: “**Nếu chúng ta khởi được 1000 phần tâm thành kính thì chúng ta sẽ được 1000 phần lợi ích**”. Tâm chúng ta phải là một mảng tâm thành kính, kính người, kính vật, kính việc. Nếu chúng ta lạy Phật nhưng sau đó, chúng ta coi thường mọi người, coi thường mọi việc thì đó không phải là chúng ta thật có tâm thành kính. Chúng ta phải làm mọi việc trên nền tảng tâm thành kính.

Hằng ngày chúng ta đang dụng tâm gì để làm việc? Chúng ta ở trường, ở nhà chúng ta đều phải dùng tâm thành kính. Chúng ta dùng tâm thành kính trong mọi sự, mọi việc thì chúng ta sẽ có thể làm mọi việc một cách chu đáo. Chúng ta dùng tâm lơ là, qua loa, chệnh mảng thì chúng ta sẽ làm mọi việc một cách qua loa, chệnh mảng. Khi tôi bước vào một căn phòng, tôi sẽ có thể nhìn ra một bức tranh đang bị nghiêng hay một cái cây đang bị héo, tôi không nhắc mọi người ngay nhưng tôi biết mọi người có đang dùng tâm thành kính để làm việc hay không, tâm thành kính của mọi người được bao nhiêu phần. Nếu chúng ta có tâm thành kính thì mọi việc sẽ “**vạn bề chu đáo**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!